

Hâcegi Muhammed Emkenegi

Hâcegi Muhammed Emkenegi hazretleri, evliyanın büyüklerindedir. Silsile-i aliyyenin yirmi birincisidir.

1512 yılında Buhara'nın İmkene kasabasında doğdu. 1599'da orada vefat etti. Evliyanın büyüklerinden Derviş Muhammed hazretlerinin oğlu ve Muhammed Bâkibillah hazretlerinin hocasıdır. Zahiri ve batını ilimleri babasından öğrendi. Babasından feyiz alarak tasavvufta kemale erdi. Tasavvuf ilminin ve hallerinin mütehassısıydı.

Bütün ömrü İslamiyet'e hizmetle ve Peygamber efendimizin güzel ahlakını insanlara duyurmakla ve öğretmekle geçti. Çok veli yetiştirdi. Yetiştirdiği velilerin en başta geleni kendisinden sonra halifesi olan Muhammed Bâkibillah'tır. Muhammed Bâkibillah hazretleri, bir gece rüyasında Hâcegi Muhammed Emkenegiyi gördü. Hocası ona; "Ey oğul, senin yolunu gözlüyorum" buyurdu. Bâkibillah hazretleri buna çok sevindi. Hemen huzuruna gitti. Huzuruna varınca ona çok iltifat gösterip, yüksek hâllerini dinledi. Sonra üç gün üç gece birlikte bir odada başbaşa kalıp, sohbet ettiler.

Hâcegi hazretleri ona feyiz verip, yüksek faydalara kavuşturdu. Sonra Bâkibillah hazretlerine; "Sizin işiniz, Allahü teâlânın yardımı ve bu yüksek yolun büyüklerinin ruhlarının terbiyeleriyle tamam oldu. Tekrar Hindistan'a gitmeniz lazım. Çünkü bu silsile-i aliyyenin, orada sizin sayenizde parlayacağını görüyorum. Bereket ve terbiyenizden çok istifade edip, büyük işler yapacak kimseler gelecek" buyurdu.

Hace Bâkibillah kendilerini bu işe layık görmediğinden, özür dilediyse de, Hâcegi Emkenegi, ona istihare yapmasını emretti. Rüyasını Emkenegi hazretlerine anlattığı zaman, şu karşılığı aldı:

"Derhal Hindistan'a gidiniz. Orada sizin bereketli nefeslerinizden bir aziz meydana gelecek, bütün dünya

onun nuruyla dolacak. Hatta, siz de ondan nasibinizi alacaksınız."

Hace Bâkibillah hazretleri Hindistan'da Serhend şehrine geldiği zaman, kendisine; "Kutbun etrafına geldin" diye ilham olundu. Bu kutub, imam-ı Rabbani hazretleriydi. Demek ki, bu kıymetli tohum, Semerkand ve Buhara'dan getirilmiş, Hindistan toprağına ekilmiş oluyordu.

Hâcegi Muhammed Emkenegi hazretleri, ömrünün sonlarına doğru sık sık şöyle söylerdi:
Ölümü hatırlar, gülemem asla,
Bugün ne olacak bilemem asla,
Maksadım Rabbime yakın olmaktır
Bundan başkasını istemem asla.

Mevlana Halid-i Bağdadi hazretleri bir mektubunda Hâcegi Emkenegi hazretlerinden bahisle şöyle buyurmuştur:
"Hâcegi Emkenegi, Hak aşıklarını gerçek sevgiliye kavuşturmak için sıkıntılara katlanarak ve zahiren kırıklık içerisinde senelerce rehberlik yaptı. Bir gün talebelerinin bir kısmı ile dikenlik bir yerden geçiyorlardı. Bir talebesinin ayakları yalın idi. Ayağına hep diken batıyordu. İçinden gizlice ah çekiyor ve ayağını da hocasının izinden ayırmıyor, takip ediyordu. Hocası Emkenegi hazretleri onun bu hâline iltifat edip, "Kardeşim ayağa elem dikenini batmadıkça, murat gülü açılmaz" buyurdu. Bu söze talebe çok sevindi."